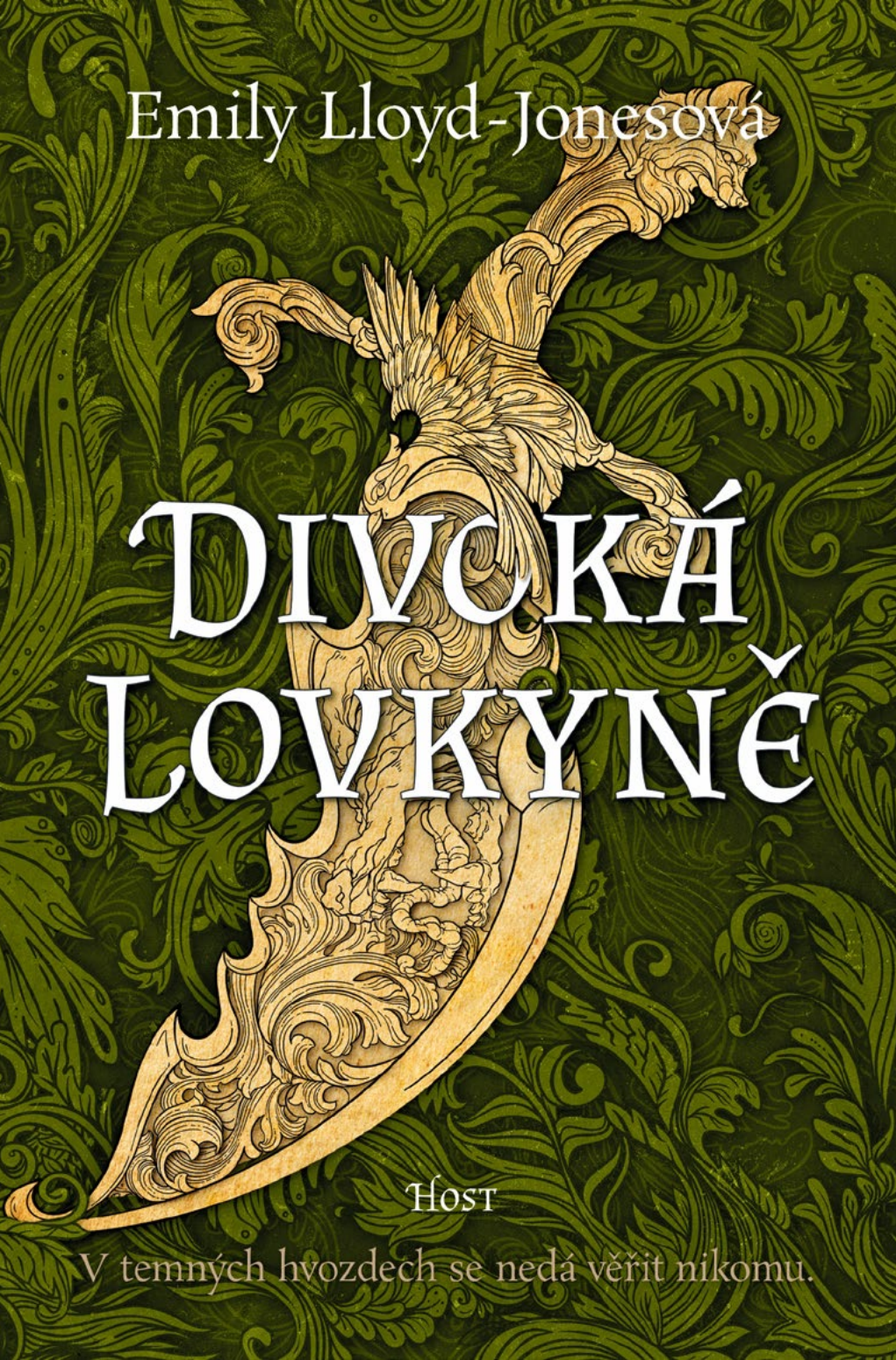

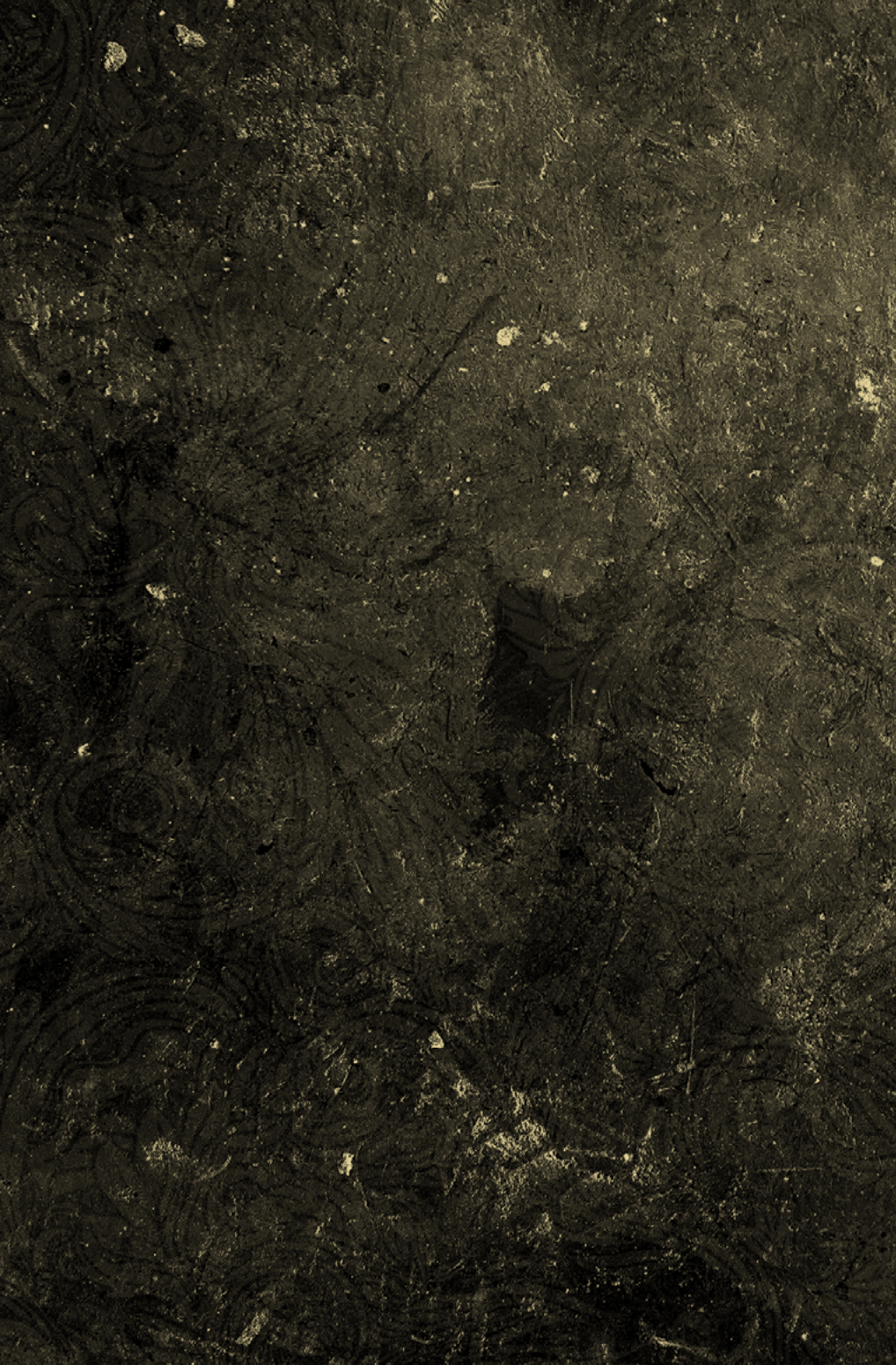
Emily Lloyd-Jonesová

DIVČKÁ LOVKYNĚ

HOST

V temných hvozdech se nedá věřit nikomu.

Emily Lloyd-Jonesová

DIVOKÁ LOVKYNĚ

Přeložila Lucie Bregantová
Brno 2026

Emily Lloyd-Jonesová

DIVČKÁ
LOVKYNĚ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Wild Huntress

Copyright © 2024 by Emily Lloyd-Jones

This edition published by arrangement with Little Brown Books
for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New
York, USA.

All rights reserved

Cover art © 2024 by SPIDER.MONEY (Wansiya Visupakanjana)

Cover design by Jenny Kimura

Baroque pattern © Gorbash Varvana; ornaments © HiSunnySky;
texture © Krasovski Dmitri / Shutterstock.com

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Interior design by Carla Weise

Map copyright © 2024 by Kathleen Jennings

Translation © Lucie Bregantová, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2981-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2982-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2983-4 (MobiPocket)

*Mému úžasnému čtenářstvu.
Nebojte, kocour to přežije.*

Šeptalo se, že jinolid krade děti, ovšem jednoho podzimního večera si místo toho přišli pro porodní bábu.

Byla to štíhlá žena se světlými vlasy a silnýma rukama. V důlku mezi klíčními kostmi jí spočíval železný amulet visící na kožené šňůrce — ochrana proti kouzlům. Takhle blízko Annwvynu se na staré způsoby nezapomínalo. A právě proto žena při trojím zaklepání na dveře zaváhala. Večery jsou nebezpečné. Kouzlům se daří ve chvílích, kdy se svět proměňuje — když slunce stoupá či klesá, když se mění roční období a když jsou dny nejkratší či nejdelší.

„Ano?“ ozvala se porodní bába přes dveře. „Kdo je to?“

Odpověděl mužský hlas. „Prosím. Potřebuju porodní bábu.“

Soucít přemohl obezřetnost a žena uvolnila petlici.

Muž, který přede dveřmi stál, nebyl člověk. Zorničky měl úzké a hranaté jako koza a oblečení bylo utkané z dubového listí a lišejníku. Byl pohledný, ale působil

znepokojivě, takže žena okamžitě ucouvla o krok zpět a rukou si sáhla po amuletu. Věděla, že jinolid existuje, avšak nikoho z nich ještě nepotkala. Málem tomu kouzelnému stvoření zabouchla dveře před nosem.

„Má paní,“ pronesl jinomuž. „Prosím. Moje žena rodí a já se bojím, že o ni i o dítě přijdu.“ Vypadal ztrápeně. „Zlato nemám, ale mohu přislíbit odpovídající protislužbu.“

Žena se napřímila. Tomu dobře rozuměla. Zašla zpět do domu a připravila si vše potřebné. Její vlastní dítě, šestiměsíční holčička, spala u ohně. Žena ji zavinula do šátku a přitiskla si ji k rameni. „Nemám, kdo by mi ji pohlídal,“ řekla.

Muž přikývl. „Zajistím vám oběma bezpečnou cestu.“

Porodní bába žila na kraji divočiny, kde zalesněné svahy Annwvynu vrhaly stíny na kraj lidí. Muž vedl ženu přes pole směrem k lesu. Pohyboval se se zneklidňující lehkostí, jako jelen, sledoval cestičky, kterých by si žena nikdy nevšimla. Tiskla si dítě k tělu a byla vděčná, že její dcera klidně spí. Možná by bylo bezpečnější zůstat doma, tam, kde železo a oheň drží divočinu zpátky. Byla však porodní bábou už příliš dlouho na to, aby nechala matku trpět o samotě.

Muž se přiblížil ke dvěma tisům. Jejich propletené větve tvořily klenutý průchod — živou bránu.

Brány Annwvynu.

Muž zaváhal a pohlédl na porodní bábu. „Až budeš v lese, nevyslovuj své jméno. Ani jméno své dcery. Některí by si ho mohli zapamatovat a měli by nad vámi oběma moc.“

Žena na vteřinu zaváhala. Sevřela dceru ještě pevněji a prošla bránou.

Na první pohled vše vypadalo obyčejně. Les byl potemnělý, drobní živočichové hledali cestičky v měsíčním světle, ve větvích houkaly sovy, nedaleko zurčel potůček. Když si však žena všimla ptáka, svítila mu křídla, jako by byla ze zlata.

„Tudy,“ pobídl ženu muž. Vedl ji po další neviditelné stezce, až narazili na malou chýši. Byla vklenutá do kořenů starého dubu a muž před ní udělal jakési gesto. Kořeny se poslušně rozpletly a odhalily dveře. Porodní bába vstoupila dovnitř.

Okamžitě ucítila krev. Uvnitř byly dvě jinoženy. Na podložce ležela žena ve vysokém stupni těhotenství, ztěžka dýchala a mechově zelené vlasy jí máčel pot. Vedle ní klečela další žena a tiskla těhotné k rameni obvaz. Látka byla prosáklá napůl sraženou krví.

„Sestru zasáhl lovec šípem,“ vysvětlila klečící žena. „To železo — kvůli němu začala předčasně rodit. A nikdo z nás ho nemůže z rány vyndat.“

Porodní bába přikývla. Tak proto jinomuž přivolal k porodu raději smrtelnici než jinoženu. Položila vlastní spící dítě na stůl a dala se do práce. Našla a vytáhla hrot šípu v ženině rameni, ale porod už postoupil natolik, že se nedal zastavit. Matka ztěžka lapala po dechu. Porodní bába se ze všech sil snažila zachránit matku i dítě.

Vítězství však bylo polovičaté.

Položila na stůl zakrvácené dítě. Očistila ho a zkontrolovala, zda dokáže samostatně dýchat. Chlapeček byl

droboučkový, s tmavě zelenýma očima a hrozivě ostrými špičáky. Chlapcův otec seděl vedle své nehybné ženy a držel ji za ruku. Sestra vyšla ven vykřičet svůj zármutek do náruče lesa. „Jak můžu pomoci?“ zeptala se porodní bába tiše.

Muž škytavě zanaříkal. „Máme tu olej,“ řekl bezduše. „V lahvičce na polici, ta s tím zeleným špuntem. Slouží k pomazání novorozeňat.“

Žena lahvičku našla. Uvnitř byla hustá hnědá tekutina a byla ostře cítit po bylinách. Prsty tekutinu nabrala a potřela jí novorozenci čelo. Chlapec na ni zamrkal, její dotek ho překvapil. Hlasitě zakvílel.

Ten zvuk vylekal ženinu dceru. Překvapeně fňukla. Porodní bába k dcerce hned přispěchala.

Prsty však měla stále zamazané podivným olejem.

Bezmyšlenkovitě se dotkla dceřina pravého oka a utřela jí slzy.

Její dcerka měla oči modré jako letní obloha — žena však najednou viděla, jak zorničku zalilo zlato. Stejně jako na křídlech těch podivných ptáků v lese. Zlato jako na listoví pozdního podzimu.

Zlato, které nebylo pro lidi jako porodní bába. Zlato znamenalo peníze nebo kouzla. Znamenalo moc.

Pak však zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Dítě začalo plakat hlasitěji, zkroutilo pusinku a baculatými prstíky si začalo třít pravé oko. Polekaná žena se pokusila zbytky podivného oleje setřít rukávem, ale bylo pozdě.

Jinomuž zalapal po dechu. Žena se ohlédla a začala se bát o sebe i o své dítě.

„Já nechtěla,“ hlesla, ovšem muž ji přerušil.

„Poslouchej dobře,“ pronesl jinomuž. „Zachránilas život mého syna a já teď udělám to samé pro tvoji dceru. Nikomu o tom, co se stalo, nepovím, a neuděláš to ani ty. Obě musíte odejít.“

Porodní bába zvedla dceru do náruče a nechala se mužem zavést domů. Když prošly tisovou bránou, muž se jí poklonil. Natáhl se k dítěti a držel nad ním ruku. „Nejde o to vidět,“ zamumlal. „Ale vědět, kam se podívat.“

Ženě jeho slova nedávala valný smysl. Než se však stihla na cokoli zeptat, muž se vrátil do Annwvynu.

Porodní bába se celou cestu domů neodvážila ohlédnout. Zamkla dveře, zabarikádovala je židlí a pak položila spící dítě do kolébky.

Její dcera byla zasažena kouzlem. Žena věděla, co se s takovými lidmi stane — vezmou si je šlechtici či královská rodina a zavážou je k službě. To u své dcery nedopustí. Žena si z krku strhla amulet. Zašila ho do kousku látky a přiložila ho dceři na pravé oko. Pak jí ho přivázala k hlavě.

Přemýšlela, zda neopustit vesnici a neutéct tak daleko od Annwvynu, jak to jen půjde. Neměla na to však peníze. Místo toho se žena přestěhovala do domu za vsí, kde kolem sebe neměly tolik sousedů. Pomáhala rodit děti a sbírala byliny pro ulehčení těhotenství svých sousedek a celou tu dobu hlídala svoji dceru.

Dívka vyrůstala jako plevel. Bylo to tiché, pozorné, odhodlané stvoření. Matka jí kladla na srdce, aby přes oko vždy nosila pásku s všitým železem, a většina sousedů si

myslela, že dívka přišla o oko při nehodě. Žena dceři neustále opakovala, že své oko musí před světem skrývat.

A dívka tak činila.

Dokud jí nebylo sedm let.

Byla zrovna u souseda na pastvině, protože jí nabídl peníze za to, když mu spočítá jehňata. Při počítání se jí za pásku zachytilo pár zpocených pramínků. Dívka se rozhlédla, aby se ujistila, že je sama, a pásku si sundala. Věděla, co se jí s okem stalo, matka jí o tom u ohně povídala, celý příběh jí pošeptala. Jenže dívka mu věřila jen napůl.

Zamrkala, aby oči zaostřila, a vychutnávala si paprsky ranního slunce na tváři.

A právě v tu chvíli si všimla, jak po vzdálené cestě kráčí muž. Kupci, poslové a pocestní nebyli nic neobvyklého. Ovšem tohohle muže si musela prohlédnout pozorněji. Něco mu běželo v patách.

Pes. Děsivý, s dlouhýma nohama a očima žhnoucíma jako uhlíky. Pronásledoval muže s dravčí lehkostí a dívce se srdce rozbušilo jako o závod.

Zavolala na pocestného a chtěla ho varovat. Ten se na ni však podíval, jako by si vymýšlela. „Žádnej pes tam není,“ zakřičel a přitáhl si plášť k tělu. „Vrať se za mámou, holka.“

„Vždyť je přímo tady!“ zavolala a ukázala na něj. Pes byl vychrtlý, samá kost a kůže a zdál se hladový, ale muž jako by ho neviděl.

Dívka se zamračila. Zakryla si oko páskou s železem — a pes najednou zmizel. Když sklonila ruku dolů, opět se objevil.

Pocestný dívku rukou odehnal. Pes ho tiše a neviděn následoval. Když procházel kolem děvčete, svět nepřírozeně

ztichl. Dívka se otřásla a utekla domů, nezastavila, dokud za sebou bezpečně nezamkla dveře, pásku s všitým železem pevně na oku.

Druhého dne muže našli vesničané ležet mrtvého na cestě. Znetvořilo ho nějaké zvíře, ale šeptalo se, že kolem těla nebyly žádné stopy.

V následujících týdnech si dívka začala krást chvilky, kdy se na svět dívala oběma očima. Právě díky tomu spatřila laskavého bwbacha, který žil u sousedky doma a pomáhal chránit obilí před myšmi a krysami. Uviděla aderyn y corph, jak letí oblohou a vrhá na pole dlouhý stín. Viděla, jak za některých nocí jinozemě tlumeně září.

A pak to pochopila.

Její levé oko vidí svět stejně jako smrtelníci, její pravé oko vidí svět kouzel.

Během pozdní letní sklizně šly porodní bába s dcerou do vsi na trh. Prohlížely si místní zboží — pletené košíky, železné amulety, sušená semena. Jeden muž tam hrál na crwth, žena zpívala a okolo nich tančily děti. Dívce se z vůně medových koláčků a sladkých nápojů sbíhaly sliny. Tančila s ostatními dětmi, až jí po zádech stékal pot. Páska ji škrábala, tak si ji na chvílku vytáhla a promnula si koutek oka.

Upoutal ji jakýsi rychlý pohyb.

A pak uviděla jinolid.

Byli tři, všechno děti. Míhaly se davem sem a tam jako střevle v potůčku. Vytahovaly lidem z kapes drobné cennosti, rozvazovaly jim pláště, házely kamínky do bot. Jinolidské děti prováděly rošťárny a viděla je jen ona dívka.

Zkusila si jich nevšímat, opravdu ano.

Jenže když se jedno z jinodětí pokusilo strčit jí ruku do kapsy, popadla ho za zápěstí. Měla jen pár mincí a rozhodně se nehodlala nechat okrást.

To byla nebezpečná chyba.

Jinochlapec se na ni podíval. Měl oči jako kočka a vlasy rudé jako zaschlá krev. „Jak jsi...“ začal, ale pak se odmlčel. Natáhl ruku, odhrnul dívce plavé vlasy z čela a odhalil tak její pravé oko.

„Hele!“ zavolal a ostatní jinoděti se k němu seběhly. Než si toho stihl kdokoli všimnout, odtáhly dívku do postranní uličky.

„Má oko, jako by patřila mezi nás,“ podotklo jedno z jinodětí, dívka s květy ve vlasech a hlasem jako bublající potůček. „Tys ukradla nějaké kouzlo, lidská dívka?“

Druhý jinochlapec ji zpovzdálí pozoroval. Měl tmavě zelené oči a chraplavý hlas. „Vypadá jako bílá vrána.“

„Měli bychom jí ho vyříznout,“ navrhl první chlapec. Zvedl nůž vyrobený z afančího tesáku — dlouhý a na jedné straně strašidelně rozeklaný.

Dívku zalila ledová hrůza. Byla bezmocná, jinoděti byly v přesile a uvěznily ji, nikdo nebyl dost blízko, aby jí mohl pomoci. Takový strach pocítila poprvé v životě.

Strach se vyostřil v hněv a ten vykrytalizoval v útok.

Dívka chlapci odmrštila ruku pryč. V dlani svírala pásku s vsítým železem. Železo chlapce popálilo, ten zavrával a bolestně zavrčel. Dýka z afančího tesáku spadla na zem. Dívka ji popadla, neobratně, avšak odhodlaně, a ustoupila od jinodětí dál.

„Jen si zkuste mi to oko vzít,“ vyzvala je a vycenila zuby. Jinoděti zasyčely, jenže dívka měla v jedné ruce železo a v druhé dýku. Daly se na ústup.

Jedno z nich se ještě ohlédlo — chlapec s tmavě zelenýma očima. „Jak se jmenuješ?“ zavolal.

Dívka věděla, co se o Annwvynu proslýchá. Slyšela o lidech, kteří se ztratili v lese, o věštbách, o kouzelnících. A dobře věděla, že své jméno jinolidu nesmí prozradit. Vzpomněla si, jak ji jinoděti nazvaly.

„Jsem bílá vrána zlodějka,“ odpověděla suše. „Jestli mi máte nějak říkat, říkejte mi takhle.“

Chlapec se zazubil. „Tak prosím, Branwen.“

Ozvalo se volání porodní báby, která vybíhala zpoza rohu. Spatřila, jak její dcera míří nožem do prázdna, a zamračila se. Spěšně popadla dceru za ruku a odvedla ji. Dívka se ohlédla přes rameno a viděla, jak ji jinoděti svýma nelidskýma očima pozorují.

Ty na ni nezapomenou.

A ona nezapomene na ně.

S nožem spala celý týden a pak se vydala za jedním sousedem. Byl to starší muž s bolavými klouby a bručivým hlasem. Sloužil však mnoho let v cantrefských armádách a zrak měl stále ostrý.

Dívka mu donesla čerstvá vejce, aby ho dobře naladila. Pak vytáhla dýku a položila mu ji na jídelní stůl. „Můžeš mě s tím naučit?“ poprosila ho.

Soused dýku zvedl a zkušeným okem si ji prohlédl. „To je na dítě docela velká zbraň.“

„Je mi sedm,“ odsekla dívka tvrdohlavě.

Muž se zasmál. „Proč se s ní chceš naučit?“

Dívka pomyslela na vyhublého psa. Na jinoptáka v oblacích. A na to, jak ji popadly cizí ruce, odvěkly ji a přesně tímhle nožem jí vyhrožovaly.

„V horách žijí netvoři,“ řekla. „A někteří tam nezůstávají.“

Muž přikývl. „Aha. Tak proto jsi přišla za mnou? Bojíš se příšer?“

Dívka zavrtěla hlavou.

Síla netvorů je v tom, že se dovedou pohybovat neviděni. Jejich kouzla je chrání před očima i ušima, takže vždy zaútočí jako první.

Jenže tato dívka ovládala vlastní kouzla. Odvázala si pásku s všitým železem a nechala ji dopadnout na stůl. Svět se zaostřil. Afančí dýka byla začarovaná, leskla se zlověstným třpytem, který prosekne cokoli. Dívka pevně sevřela jílec.

„Příšery se budou bát mě.“

♦ LOVKYNĚ ♦

KAPITOLA

• 1 •

Netvoři vůbec nerespektují čas k jídlu.

Branwen se krčila za trnitým křovím. Světlo pozdního podzimu vrhalo na les rudé a zlaté stíny. Ze šťavnaté vůně sluncem prohřátých ostružin se jí žaludek sevřel hlady.

Trvalo to hodiny. Možná by tenhle lov měla vzdát a vrátit se ráno. Zrovna se natahovala pro lucernu, když to zaslechla.

Zašustění listí. Dusot kroků na vlhké půdě.

Branwen polkla, najednou jí vyschlo v ústech. Sáhla si na nůž připevněný k opasku. Luk nechala doma, kvůli hustému podrostu a stromům blízko u sebe bude tentokrát muset lovit nablízko.

Za zatačkou se na cestě objevila žena. V rudohnědých vlasech se jí zalesklo slunce. Nesla košík plný bochníků chleba, jablek a sýrů.

Nebo to tak alespoň vypadalo.

V kraji nesmrtelných jedna nemůže věřit lidským smyslům.

Branwen zvedla ruce a prsty nahmatala pásku s větším železem, kterou nosila přes pravé oko. Tiše si ji stáhla.

A pak se svět proměnil.

Les se třpytil neviděnou silou. Branwen několikrát zamrkala a čekala, až se její oko přizpůsobí. Pak se podívala na ženu. Napůl očekávala někoho z jinolidu — vlasy protkané révou, nelidské oči nebo příliš ostré zuby. Slýchala o tom, že někdy jinolidé navštívili vesnici v převleku za smrtelníky.

Jenže na ženě se nic nezměnilo. Vlasy měla stále rudohnědé, tváře zčervenálé námahou z nesení celodenního nákupu.

Byla to lidská žena.

Branwen vydechla a dosedla na paty. Počká ještě hodinu a pak se vrátí domů. V annwvynských lesích — ani na jejich okraji — není radno zůstat po setmění. Natáhla si pásku zpátky přes oko. Když používala pravé oko příliš dlouho, začalo jí bolestivě tepat v hlavě a světlo a zvuky to jen zhoršovaly. Bylo záhodno, aby své schopnosti využívala střídmě.

Pocestná šla dál. Vždycky se našel někdo ochotný riskovat cestou po okraji Annwvynu. Většinou se nic nestalo. Čas od času se někdo vynořil s krvavými zraněními nebo kouzelnými cetkami. A někteří prostě zmizeli.

Jednomu šlechtici, barwnu Iforovi, se před pár týdny ztratil syn, když se dostal příliš blízko Annwvynu. Právě

pátrání po něm dovedlo Branwen do tohoto křoví a k téhle úplně obyčejně vypadající pocestné.

Žena zakopla o kořen na cestě a zamručela si cosi pod vousy. Na čele se jí perlil pot, zastavila se a odložila košík, aby si čelo mohla otřít. Poklekla u potůčku, udělala z dlaně misku a natáhla se, aby se napila vody. Sluneční světlo vesele tančilo po hladině. Voda vypadala tak čirá a svěží, že si Branwen suchým jazykem přejela přes rty. Snadno si představila, jak sladce by voda chutnala, jak by jí osvěžila zašpiněné prsty. Pocestná vypila několik doušků.

A pak se z vody vynořila ruka a popadla ji.

Žena zavřeštěla. Zmítala sebou jako zvíře chycené do pasti, ale stisk byl pevný. Ruka ji začala stahovat do vody. Žena se sápalá po kořenech, kapradí, po čemkoli, čeho by se mohla chytit. Byl to však marný zápas a pomalu mizela pod hladinou.

Branwen vyskočila. V nohách jí po dlouhém sezení mravenčilo a při útěku z křoví klopýtla.

Proti kouzlům existuje několik různých amuletů. Nejčastější je železo, ale rozsévat ho po Annwvynu by bylo jako vkročit do králevicovy trůnní síně s pohárem jedu. Přinejlepším by to byla urážka a přinejhorším vyhlášení války.

Branwen strčila ruku do kapsy a vytáhla hrst sušeného hlodáše. Nebyl tak účinný jako železo, ovšem časem se rozloží a nezanechá stopu. Hodila lístky do vody, kde se vesele vznášely na hladině. Jeden z nich se dotkl ruky vykukující nad hladinou a ta bolestí ucukla.

Ruka se zanořila pod hladinu a pocestná se rychle po čtyřech vydrápala na břeh. Když uviděla Branwen, polekaně vykřikla.

„Utíkej!“ zavrčela Branwen.

Pocestná nepotřebovala pobízet dvakrát. Košík nechala ležet na zemi a utíkala po cestičce pryč. Branwen naslouchala dusání jejích kroků, trhanému dechu, posledním ozvěnám přítomnosti jiného smrtelníka. A pak zůstala sama s vodní stvůrou. Ten potůček byl tak mělký, že by se v něm nemělo schovat cokoli většího než ryba nebo žába. Neviděné stvoření se muselo krýt nějakým klamem.

Pod stromy Annwvynu se nedalo věřit ničemu jinému než jménům a slibům.

Žena, která z potůčku vylezla, měla vlasy černé jako obsidián, pokožku bledou jako sluncem vyšisované naplavené dřevo a oplývala krásou viděnou většinou jen na obrazech. Oděna byla v bílé šaty nasáklé potoční vodou. Vypadala jako panna utkaná z kouzel a příběhů, která jen čeká, až ji odsud vysvobodí nějaký hrdina.

Branwen se několikrát zhluboka nadechla a při každém výdechu vyfoukla z plic všechen vzduch — tak se připravovala na potopení do rozčeřených vod. Pak si z opasku sundala malou čturu a lokla si z ní. Alkohol ji páлил v koutcích rozpraskaných rtů a musela potlačit nutkání ho polknout.

Ženiny koutky se zvedly v něžném úsměvu. Otevřela ústa a začala zpívat. Její zpěv byl stejně překrásný jako ona sama — čistý a dokonalý. Pomalý a něžný. Melodie, která dokáže děti uklébat k spánku.

Branwen si zaryla nehty do dlaní. Ona kouzly nevládne. Má něco mnohem nebezpečnějšího — znalosti.

Odtrhla si z pravého oka pásku. A spatřila dívku bez kouzelného přestrojení.

Stvoření bylo vyhublé. Břicho měla prázdné — ne jako vyhladovělý člověk, ale prostě tam chybělo maso. Trup měla samé žebro a cary látky.

Cyhyraeth. Panna z kapradí, kostí a naplaveného dřeva. Proslýchalo se, že svým kvílením věští smrt.

Byla jako z noční můry. Přesto však, když Branwen spatřila její pravou podobu, zněla její píseň ještě nádherněji.

Stvoření se k ní na svých bosých, kostlivých nohách přiblížilo. Branwen viděla, jak se mu v hrudi cosi třpytí. Záblesk stříbra — ale ne, stříbra ne.

Železa.

Dívce hrud' protnul šíp s železným hrotem a zasekl se tam.

Branwen v žaludku ucítla chladnou tíhu strachu. Instinktivně polkla a do hrdla jí steklo pár kapek kořalky.

Železo působilo na Jinokraj a všechny jeho obyvatele jako jed. Hasilo kouzla jako hlína dusí plameny. Dokázalo nestvůry dohnat k šílenství. Říkalo se tomu železomor.

A tahle smrtící panna měla v hrudi zabodnutý hrot šípu.

„Miláčku,“ zašeptala cyhyraeth. Znělo to něžně až k pláči. V její písni zněla všechna bolest ztracené lásky a zvadlých květin.

„Jak se jmenuješ, miláčku?“ zeptala se cyhyraeth. Hlas měla konejšivý jako dotek chladných prstů na horečnatém čele. Nutil Branwen odpovédět, dát té stvůře moc, díky níž ji pak zničí.

Branwen ucítila na krku chladný dotek. Napůl kostlivé a napůl větvičkovité prsty ji pohladily s takovou něhou, že jí celým tělem projel záchvěv blaženosti.

„Řekni mi své jméno,“ broukala cyhyraeth. Pevně Branwen držela, svírala mladé lovkyni krk.

Prozradit jí to by bylo tak snadné. Zašeptat slovo, které si Branwen zakázala vyslovovat. To jméno se Branwen pokusila pohřbít, zapomenout na něj stejně jako na problémy, které přinášelo.

Cyhyraeth stála strašně blízko a voněla po oceánu a mlžných nocích. Bylo to omamná vůně, lákavá jako teplá lázeň.

Otevřela ústa —

Cyhyraethina píseň se vyostřila, zesílila, zněla hladově.

— a Branwen vyplivla kořalku stvůře přímo do tváře.

Cyhyraeth ucukla, čelisti rozevřené v tichém výkřiku.

Branwen sáhla levou rukou po lucerně, máchlá jí vzhůru a uhodila cyhyraeth z boku do čelisti. A právě proto Branwen nikdy neumlčovala svůj jazyk sousty chleba nebo železem.

Alkohol hoří.

Ve chvíli, kdy plameny zasáhly místo potřísněné kořalkou, stvůra vzplála. Oheň přeskočil do chomáčů jejích pavučinových vlasů a na cáry oděvu visící z kostlivého těla.

Z písne se stal jekot. Rukou vystřelila Branwen po břichu. Dlouhé nehty měla zubaté jako oštípané ulity. Branwen uskočila, ale nehty jí protrhly volnou látku halen. Rozervala se a pár nití se vzneslo do vzduchu.

Cyhyraeth znovu zaječela a využila svoji výhodu. Branwen klopýtla. Stála na vlhké, nerovné zemi a stvůra byla hbitá jako ryba ve vodě. Oheň v jejích vlasech skomíral.

Branwen potlačila záchvěv strachu, přikrčila se, odkulila a sáhla do kapsy. Když vstala, hodila cyhyraeth do tváře další hrst hlodáše.

Stvůra však byla příliš rychlá. Před letícím listím se přikrčila a vycenila zuby. Místo nich však měla ostré říční kamínky a v očích jí žhnulo strašlivé světlo. Než stihla Branwen máchnout dýkou, stvůra ji opět popadla za krk. Branwen najednou bolestivě padla na zem a ucítila, že má vyražený dech. Do zad ji tlačily oblázky. Ruku měla zaklíněnou pod sebou, dýka se zaryla do země. Branwen sebou neodvážila zmítat, protože měla čepel přímo pod zády.

Cyhyraeth zasyčela, útlé prsty stále kolem Branwenina hrdla. „Kdo jsi? Smrtnice s tesákem v ruce a ohněm v ústech?“ I ta tichá slova zněla jako píseň. „Železokrevní by měli vědět, že v našem kraji, v našich vodách, nemají co dělat.“

„Železo máš v sobě i ty,“ vydechla Branwen. Pohledem sjela k šípu zarytému v její hrudi.

„Železo, železo, železo,“ zpívala cyhyraeth. „Pálí nás v kostech, zpívá nám v žilách. Víš, dřív jsme se ho báli, ale teď je v potocích, v dešti, ve stromech. Nikdy mu

neunikneme — a tak utopíme ty, kteří ho vyrobili. Do lesa vnikl mladík, hledal pověsti a slávu, ale přinesl jen železo.“

Barwnův syn. Ten šíp musel vystřelit on.

„Dovol mi, ať ti ho vyndám,“ zachrčela Branwen. Jednou rukou držela cyhyraeth kolem pasu a druhou měla zkroucenou pod sebou. Srdce jí bušilo až ve spáncích, jak jí cyhyraeth tiskla hrdlo. Pokaždé když mrkla, podoba stvůry se proměnila. Nejdřív ji viděla svým smrtelným okem — krásnou a chladnou jako hvězdná noc — a pak na stvůru zaostřilo pravé oko — kosti a šlachy, voda a temnota. „Od železa tě osvobodím, pokud mi řekneš, kde najdu toho, kdo tě střelil.“

„Vyndáš?“ Cyhyraeth ji stiskla ještě silněji a Branwen měla co dělat, aby se jí nezmocnila panika z udušení. „Nabízíš milost s nožem v ruce.“

„Ty — jsi — stvůra,“ ucedila Branwen z posledních sil.

Cyhyraeth se k ní naklonila ještě blíž. „Chceš slyšet tajemství, smrtelnice?“ Hlas se jí zklidnil, ztratil ostří hněvu. Zničehonic zněla strašlivě příčetně. „Možná jsem stvůra, ale to nejnebezpečnější stvoření v lese jsi ty.“

Branwen ochabla.

Cyhyraeth uvolnila stisk, spokojená, že ze smrtelnice vymáčkla život. Jakmile povolila kostlivé prsty, Branwen se vzepjala jako vylekaný kuň. Přetočila se, vytáhla zkroucenou ruku a máchla dýkou z afančího zubu vzhůru. Rozpárala stvůru od pánve až ke klíčním kostem, drtila žebra a mokré dřevo.

Cyhyraeth zavřeštěla. Odtáhla se, schoulila se do klučíčka, ale škoda už byla napáchána.

Cyhyraeth zemřela jako ubohý pavouk — hubené končetiny sevřené, tělo schoulené, najednou celá o tolik menší než dřív. Teprve až naprosto znehybněla, vrátila Branwen dýku do pouzdra a klesla do dřepu. Hrdlo ji pálilo a cítila, jak se jí na zádech tvoří modřiny.

Možná jsem stvůra, ale to nejnebezpečnější stvoření v lese jsi ty.

Po některých lovech se Branwen v noci spalo lehčeji... a po jiných měla noční můry.

Tohle bude pravděpodobně ten druhý případ.

Branwen stvoření překulila. Znechuceně stáhla obličej, strčila ruku stvůře mezi žebra a vytáhla kovový hrot. Schovala si ho do kapsy. Železohledi — lidé pověření jinolidem hledat a odstraňovat železo — by ho stejně dřív či později našli. Tak jim Branwen může ušetřit práci.

Zvedla svoji lucernu. Oheň v ní vyhasl, svíčka spadla na vlhkou zem. Plášť si Branwen zašpinila od bláta a páchla jako hořící mokré dříví.

Toužila jen po teplém jídle a koupeli. Jenže její úkol neskončil, ještě ne.

Branwen se opatrně vydala dolů po břehu. Když už na vodu nepůsobilo cyhyraethino kouzlo, nevypadala najednou tak vábně. Potůček byl lehce nazelenalý řasami a pod hladinou —

Kosti.

Kosti a drahá látka. Ležela tam bota a rukavice a cosi, co nebezpečně připomínalo zbytky plavých vlasů. Na jedné z prstních kůstek bylo něco těžkého a stříbrného.

Branwen se začalo navalovat, ale natáhla ruku a kosti popadla. Mezi nimi byl těžký prsten se šlechtickou pečeti. Poznala ji okamžitě — patřila barwnovi.

Tak takhle to dopadlo. Barwnův syn byl mrtvý a Branwen se namáhala zbytečně. Zbýl jí jen stříbrný prsten a zničená lucerna. Narovnála se, ještě naposledy se podívala na potopené kosti a pak zvedla košík, který upustila pocestná. Přetékal jablky, sýrem a chlebem.

„To by ale byla škoda, kdyby tu zůstal,“ zamumlala, zdvihla ho a zavěsila si ho na paži. Alespoň nepřijde domů s prázdnýma rukama.

Otočila se na cestu k domovu a vybrala si jednu z jinolidských stezek. Viděla všechny pasti, kouzla a vějičky. Věděla, které stromy mají falešné kořeny, takové, co se dají správnými slovy otevřít. Věděla, kam šlápnout a čemu se vyhnout.

Bylo to takhle vždycky, od nepaměti. Jedno oko smrtelné, druhé nesmrtelné.

Právě proto mohla lovit kouzelné netvory. Viděla, co jsou doopravdy zač.

Zato lidští netvoři tak snadno rozeznat nejdou.

KAPITOLA

♦ 2 ♦

Gwydion, Dônin syn, se pohyboval lesem jako přízrak.

Šel naboso, každý jeho krok tlumil mech, který mu vstával v ústřety. Tenhle kraj možná patří jeho strýci, ale lesy poslouchají jen Gwydiona. Poklekl na trávu a přejel holými prsty přes kořeny dubu. „Mluv se mnou, příteli,“ zašeptal.

Když se ranní paprsky dotkly listů, stromy se rozezpívaly. Melodie stoupala a klesala, bylo to ševlení vděku a útěchy — a slyšel ho jen Gwydion.

Vítr šustil v hnědnoucím listoví a v odpověď se ozvalo zaskřípění. Možná to bylo jen zavržení dřeva reagujícího na to, že slunce začalo prohřívat kůru. Gwydion však slyšel, jak pod stromy cosi pobíhá, zoufale se pokouší utéct.

Gwydion vstal. Neutíkal, dokonce ani nezrychlil tempo. Prostě bosý prošel lesem, a když odhrnul kapradí, stvoření uviděl.

Byla to malá liška s vyděšenýma očima a lapala po dechu.

„Nazdárek, maličká,“ pozdravil ji Gwydion jemně. Mluvil tiše, tak jako když se jeho synovci probudili z noční můry. „Vypadá to, že tohle není tvoje nejlepší ráno.“

Liška se třásla. Bylo to nádherné stvoření s hebkým kožíškem a tmavýma očima. Pozorovala Gwydiona a nebyla si jistá, kudy utéct. Zdáli se ozval psí štěkot. Liška sebou cukla a sklopila uši k hlavě.

Gwydion si ztěžka povzdechl. Samozřejmě že ji psi vyčmuhají právě teď.

„Můj bratr by rád tvůj kožich jako trofej,“ řekl Gwydion. „Jenže mi zkazil ráno, takže mám chuť mu tu laskavost oplatit.“ Stoupl si a začal si tiše broukat. Kořeny stromu se otevřely a vytvořily úzkou chodbu. Liška novou cestu nepřesvědčeně pozorovala.

Ozvalo se zavytí. Liška vystrašeně sklopila uši a vyrazila.

Gwydion ji následoval. Běh na dlouhou trať mu nikdy nešel, při přílišné námaze se zadýchal a vyčerpal na celé hodiny. Byl však rychlý sprinter.

A v lese ho nikdo nedohoní.

Kouzlem vytvořil cestu mezi duby a olšemi, skrz propletené šlahouny hrachoru a pozdní lesní kvítí. V plicích cítil sladký ranní vzduch — sluncem vyhřátá tráva, štiplavost ostružin a poslední šepot podzimu. Gwydion svým během lišku vedl. Otvíral cestičky ve křoví a posílal stvoření správným směrem.

Ze zadu se ozýval dusot kopyt, výkřiky lovců a štěkot psů. Ty zvuky poháněly Gwydiona kupředu. To jeho bratr ho vytáhl z castellu. *Stejně nemáš na práci nic užitečného*, smál se Amaethon, když táhl Gwydiona od stolu plného šifrované korespondence a nejrůznějších poznámek.

Liška metla Gwydionovou cestičkou, unavená, ale odhodlaná. Možná to byla její vůle k životu, co ho přimělo s ní soucítit.

Gwydion si začal znovu broukat a les se proměnil, otevřel další cestu. Tahle vedla do šípkového keře tak hustého, že to s ním zahradníci museli vzdát. Gwydion mružel a křoví se otevřelo, jen na špehýrku. Liška zaváhala, zírala dovnitř. Jakmile se v křoví ztratí, nikdo už ji nechytí.

„No tak,“ pobídl ji Gwydion.

Liška po něm loupla doširoka otevřenýma očima. Možná si to Gwydion jen představoval, ale měl pocit, že v jejím pohledu zahlédl vděčnost. Zvíře odběhlo do křoví. Gwydion vteřinu počkal a potom cestu za liškou zavřel.

Nevybral šípek jen tak pro nic za nic. Natáhl se a sebral z trnů pár chomáček chlupů. Promnul je mezi prsty a rozběhl se opačným směrem. Když probíhal okolo silného dubu, pár chloupků upustil. Všude okolo se rozléhal štěkot loveckých psů.

Gwydion šeptem dub oslovil. Ten v ranním slunci podřimoval, zlaté a hnědé listy se třepotaly ve větru. Po Gwydionově pobídce dub pomalu sklonil jednu z větví. Udělal to s pozvolnou elegancí, tenhle strom byl svědkem celých staletí — králů i královen, lovů i bojů. Na

osamělém mágovi, co je cítit po lišce a chodí okolo bosý, dubu pramálo záleží.

Gwydion se nabídnuté větve chopil a vytáhl se nahoru. Opatrně přenesl váhu na levou ruku, na pravé měl nasazenou starou dlahu ze dřeva a kůže, která bránila, aby se mu ukazováček a prostředníček příliš ohýbaly. Jakmile se pořádně chytil, dub se znovu pohnul a vyzdvihl ho vzhůru, jako když si dospělý posazuje dítě na ramena. Brzy se dub uloží k zimnímu spánku, ale teď poskytne útočiště ještě jednomu uštvanému stvoření.

Když strom opět znehybněl, Gwydiona zakrývalo listoví a ranní mlha. Vyčkával.

Nemusel čekat dlouho.

Po udusané cestě přicválali tři koně. Za nimi běželi jejich psi, štěkali a vyjížděli po sobě, jak sledovali stopu kořisti. Jeden ze psů, s dlouhýma ušima a povislou tlamou, začal horlivě očmouchávat kořeny starého dubu. Ostatní psi ho následovali a všichni začali kolem stromu kroužit a štekat, nejdříve nadšeně, potom zmateně. Tahle stvoření byla vyšlechtěna k lovu a honu, jenže teď nemohli kořist najít.

Lovci s koňmi zastavili. První, zlatovlasý šlechtic s pihami na bledých tvářích, se podíval na strom. „Že by se ta liška schovala mezi kořeny? Třeba ve staré noře?“

„Žádnou nevidím.“ Na druhém koni seděla jezdkyňe s tmavou pletí a vlasy spletenými do důmyslných copánků. Zamračila se. „Že by psi chytili jinou stopu?“

Poslední lovec slezl z koně. Amaethon, Dônin syn, měl leskle zlatorusé vlasy, světlou pleť a působil asi tak

přátelsky jako jestřáb číhající na myš. Jedině jeho napadlo podívat se vzhůru. „Bratře,“ vyštěkl, jako by šlo o nadávku.

Gwydion se na něj dolů zakřenil. „Říkal jsem si, kdy asi přijedeš.“

„Měl jsem vědět, že si budeš hrát na lišku,“ ucedil Amaethon. „Což se vzhledem k tvé povaze vlastně hodí. A přiznávám, že představa, že tě stáhnou z kůže, je vcelku láková.“ Ostatní lovci se tlumeně zasmáli.

„A skončil bych jako předložka před krbem, nebo by sis ze mě udělal plášť?“ zeptal se Gwydion a povytáhl obočí. „To první by mi nevadilo. Trochu odpočinku, trochu tepla.“

Tahle poznámka vzbudila o něco hlasitější smích. Bod pro Gwydiona.

„Slez dolů, Gwydione,“ zavrčel Amaethon a jeho hlas pálil jako řeřavé uhlíky.

Gwydion neslezl. Když Amaethona v takové chvíli poslechl naposledy, bylo mu devět a Amaethonovi šestnáct. Gwydion se schoval nahoře v seníku, protože staršímu bratrovi ukradl oblečení, když ho přistihl, jak se válí ve stájích s nějakou dívkou. Jako památka mu na paži zůstala jizva ve tvaru ruky v místě, kde ho Amaethon sevřel.

„Já si radši vychutnám výhled tady,“ zašveholil Gwydion vesele.

Amaethon luskl prsty — a jako by škrtl křesadlem. Z ruky mu vykvetl plamen.

Ostatní dva lovci náhle ztichli, ve tváři se jim mísil strach a úžas. Kouzla dělají dojem.

„Slez dolů, bratře,“ pobídl ho Amaethon. „Nebo s tou tvojí schovkou skoncuju.“

Nebyla to prázdná hrozba. Když se Amaethonovy schopnosti vyjevily, velitel královských stráží si chlapce vzal do výchovy. Amaethon se učil pomocí ocele a map, bitev a krve. A když se ukázalo, že jeho plameny jsou smrtící, královský kovář mu ukul meč, který se po potření smůlou dal zapálit. Nebyl zrovna praktický, ale strach, který dokázal vyvolat, byl sám o sobě mocnou zbraní.

Při pohledu na oheň se Gwydionovi nepříjemně sevřel žaludek. Vnímal dub, na němž seděl, jeho sílu a život. Tohle byl žert, pouhý trik a strom by kvůli němu neměl shořet. Píseň lesa všude okolo utichla.

Amaethon natáhl ruku a připravoval se dub zapálit —

A pak mu paže vyletěla dozadu, jako by jí trhla nějaká neviditelná síla, a hřbetem ruky ho uhodila do nosu. Ozvalo se odporné křupnutí, Amaethon padl na kolena a oběma rukama si sáhl na obličej. Oheň mu vyklouzl z prstů a zapálil na zemi několik listů. Amaethon vypadal spíš překvapeně než přemožený bolestí a očima těkal všude okolo. Jenže nikdo nestál tak blízko, aby mu mohl ublížit.

„Cos to —“ začal a každé slovo hřmělo hněvem. Jenže než stihl zareagovat, zpoza stromů vystoupil kdosi čtvrtý.

Měla na sobě měděné šaty — ne do měděna obarvené, ale z opravdové mědi. Kov jí obalil krk a ramena jako

hadí šupiny. Právě obočí jí protínala jizva a tmavé vlasy měla protkané stříbrem.

„Zdravím, bratře,“ řekla a udusala plameny na zemi. Ty pod jejíma nohama pohasly.

Amaethon se na ni zlostně zahleděl. Pustil svůj krvácející nos a díval se na své prsteny, jako by měly na svědomí strašlivou zradu. Amaethona poslouchal oheň, jeho sestru kov.

„Arianrhod,“ procedil Amaethon zpod zlomeného nosu.

„Mladší bratři,“ prohodila a úkosem pohlédla na ostatní šlechtice. „Ti se nikdy nepřestanou pošťuchovat, že ano?“

To vyprovokovalo nejhlasitější smích, ale Gwydion v něm rozeznal i trochu úlevy. Lovci byli rádi, že se situace vrátila od hrozby požáru ke špičkování.

„Pojďte,“ vyzvala je Arianrhod. „Můj strýc vzkazuje, že jeho pekařka přišla s novou delikatesou a rád by se s vámi o ni podělil.“ Naklonila hlavu směrem k Amaethonovi. „S tebou taky.“

„Jistě,“ odvětil Amaethon a trochu se vzpamatoval. Nálady ho zachvacovaly stejně rychle jako jeho kouzelný oheň a najednou vypadal stejně neškodně jako jakýkoli mladý muž při lovu na lišku. Odvedl lovce pryč a jejich hlasy i štěkot psů pomalu zanikaly v tichém šumu lesa.

Arianrhod si založila ruce na prsou. Měděné šupiny jejích šatů se v ranním slunci třpytily. „Slez dolů, Gwydione.“

A Gwydion tentokrát poslechl.

„Ještě než cokoli řekneš,“ pronesl Gwydion, když se bosýma nohama jemně dotkl země, „rád bych ti připomněl, že jsem ti právě věnoval ten nejlepší dárek, jaký za celý podzim dostaneš.“

Arianrhod nesouhlasně semkla rty. „Opravdu?“

Gwydion se zešíroka usmál. „Nikdo jiný nedostane příští týden na slavnosti šanci zlomit Amaethonovi nos.“

Arianrhodin zamračený výraz se postupně proměnil v neochotný úsměv, který skryla rukou. Měla ruce jako kovářka — plné jizev od popálení a mozolů.

„Jen přiznej,“ vybídl ji Gwydion. „Chtělas to udělat už celé roky.“

„Bude teď ještě víc chrápat,“ podotkla Arianrhod.

„Až se mu konečně splní, že bude moct napadnout Dyfed, uslyší ho už z dálky.“

Arianrhod ze sebe vyrazila napůl povzdech, napůl zasmání. „Jsem si jistá, že všem napovídá, že si ho zlomil v chrabrém boji s afancem. A ne že mu ho zlomila starší sestra jeho vlastní rukou.“

„Mohla bys tu fámu využít ve svůj prospěch,“ navrhl Gwydion. „Příběhy mají velkou moc. Pár zvěstí a všichni budou vědět, že jsi mocná kouzelnice, která srazila budoucího královici na kolena.“

Gwydion žertoval jen napůl. Zatímco Amaethon trénoval s meči a kopími, Gwydion se učil, jak poslouchat přes klíčové dírky a šířit fámy. Kromě kouzel byl jeho hlas jeho nejsilnější zbraní.

Království Gwyneddu nemělo svého vrchního zvěda a ani ho nepotřebovalo.

Místo toho mělo šejdíře.

„Ono už se proslýchá,“ odpověděla Arianrhod s lehce upjatým výrazem, „že jsem zlá čarodějnice, co žije v kouzelné pevnosti a kuje plány, jak zabít krále Matha. A že se moje dvojčata narodila na podlaze trůnního sálu. Tvých příběhů už mám dost.“ Povzdechla si a zaklonila hlavu. „Opravdu jsi musel Amaethona tak pokoušet? Co kdybych se do toho nevložila? Stačilo se posadit na koně a dívat se, jak honí lišku. A teď budu muset strýci vysvětlovat, proč jsem považovala za nezbytné mu zmrzačit dědice.“

„On ale dědic není,“ vyštěkl Gwydion okamžitě.

Arianrhod se na něj blahosklonně podívala. „Zatím.“ Ztěžka vydechla. „Proč jsi ten lov vůbec překazil?“

Gwydion pokrčil rameny. „Tu lišku odsoudili k smrti jen kvůli tomu, že je bezbranná. Přišlo mi to poněkud neférové.“

Byla to prostá odpověď a zněla pravdivě. Co Gwydion neřekl a nikdy neřekne, bylo, že když lišku uviděl, pocítil k ní záblesk sounáležitosti. Věděl, jaké to je být snadná kořist.

Pokud by se Gwydion narodil v jakékoli jiné rodině, všichni by ho milovali. Díky svému talentu by mohl očarovávat plodiny, zpěvem oživovat pole, šeptem zajistit bohaté sklizně.

Jenže Dônina rodina byla rodina kouzel.

Arianrhod a její dvojče Gofannon dokázali ovládat kov. Amaethon měl svůj oheň. Jen Gilfaethwy se narodil bez kouzelné moci a po svých nerozvážnostech byl odsunut do vzdáleného kláštera.

Ostatní Dôniny děti si v gwyneddsském království vydobýly své místo — Arianrhod vytvářela složitá brnění, Gofannon velel lodím a pracoval s loďaři, Amaethona vycvičili k válčení.

Když něčí sourozenci vládnou kovu a ohni, schopnost nechat vyrůst kapradinu není něco k chlubení. Gwydion však věděl, že moc je něco víc než jen kouzla či zbraně. Moc je prostě jiné slovo pro výhodu. Pokud nedokáže své nepřátele přemoci v boji, může se mu to povést ve stínech. Jeho zbraněmi byly hlas a mazaná ruka.

A pokud ho všichni přehlížejí, nikdy si nevšimnou, že jim šlape na paty.

KAPITOLA

• 3 •

Branwen lovila od svých devíti let.

Začalo to neposlušným stádem ovcí. Pastýř si Branwenině matce postěžoval, že jeho stádo se vyhýbá velkému kusu pastviny a zbytek spásá až na hlínu. Branwen seděla v rohu, pokoušela se zašít roztrženou halenu a poslouchala. Vycítila příležitost k větší zábavě a vykradla se ven.

Šla na pastvinu. Jak pastýř říkal, ovce se vyhýbaly východnímu kusu louky. Branwen hledala příčinu, ale nic nenašla. Pak si konečně stáhla svou pásku s všitým železem.

V tu chvíli uslyšela jekot. Zdálo se, že kouzlo, které ovlivňovalo její pravé oko, proměnilo i její další smysly. Bez doteku železa dokázala vycítit i to, co ostatní smrtelníci ne.

Branwen přispěchala k pásu křoví, kde našla coblynau zachyceného v lovecké pasti. Vypadal jako malý mužíček

s ohromně ošklivými rysy. Říkalo se, že coblynau straší v lomech a dolech a že když se k nim lidé chovají laskavě, dokážou najít ty nejplodnější žíly.

Železo se mu zaseklo do rukávu a tím ho uvěznilo. Stvoření bylo vyčerpané a vyhladovělé. Branwen ho mohla zabít. Jenže coblynau není žádný strašlivý netvor. Opatrně natáhla ruku a vysvobodila ho. Coblynau Branwen na oplátku kousl a odběhl křovím pryč.

Druhého rána však na prahu našla nádherný neopracovaný červený krystal.

Poté si Branwen vysloužila pověst dívky, která dokáže najít a vyřešit problémy s kouzelnými bytostmi. O svém oku nikomu nepověděla a nechala vesničany při tom, že má prostě talent vidět neviděné. Objevila zatoulaného, ale přátelského pwcu — stvoření, které dokáže měnit podobu —, přeměněného na kozu a přivedla ho svým nejchudším sousedům a nabádala je, ať ji dobře krmí. Pwca na oplátku zajistil jejich statku spoustu mléka a dobrou sklizeň. Jednu tkadlenu strašila sova a žena se bála, že je to zlé znamení. Branwen vylezla na strom a našla tam rozlícenou a naprosto obyčejnou sovu s hnízdem plným vajec. Vrátila se ke tkadleně se zakrácenými pažemi a ujištěním, že sova ji nijak neohrožuje.

Když jí bylo třináct, začala lovit opravdové netvory. Třeba llamhigyn y dwr, který ji málem utopil v kalném jezeře, a Branwen tak získala jizvy na levém rameni. Pwcu nakaženého železomorem, který se proměnil ve vlka a zadával dva muže, než ho Branwen zabila šípem.